

CSODABOGÁR.

Lázár Béla mondotta a Petőfi-Társaság nagygyűlésén, Pekár Gyula pályanyertes *Attila* c. regényéről, egy napilap híradása szerint:

Hatalmas jelenetek, melyekben a hun király szállását, a római császárnak a ravennai trónterembe való bevonulását, a római tusz-akadémia titkos versengését, a bizánci császári palota bizarr ceremóniáit írja le, sohse válnak tudákos adathalmazásokká, de átéljük az események tartalmát, igazi tiszta idő lesz nála a térből [?], érzés a külsőleges élményből. Mindezt erős korrupció tartja össze.

Azt sem értjük Lázár Béla jelentésében, hogy miképen lehetett *Attila* a magyar honfoglalás *megpecsételője*...

LEVELESTÁR.

A *Szegedi Uj Nemzedék* írja Pfeiffer Elek oltárképéről: „P. festészete erősen naturalisztikus, anyagszerű festészet... Művészete színbeli kivitelben és kompozíciós elgondolásban megkötött... Művészetében még csak kísérletet sem lehet látni egyéni elgondolás alapján alkotott modern formák festésére.“ Ha igaz az, hogy P. még mindig a 70. év előtti német Piloty-iskola modorában fest, akkor mért bízzák rá a szegedi jezsuita-templom oltárképének megfestését? — *Nánási*. Igaza van: a tehetségtelen rosszakarat és a konkolyhintő ferdítés éppen nem kívánatos „nemzeti“ tulajdonságok. Hogy mer valaki a nemzet nevében beszélni, aki maga sohasem tudott volna olyan értékes munkát írni, mint az a könyv, amelyet értéktelemnek nyilvánít? A destrukciónak legveszedelmesebb fajtája a plágium, a gyűlölködés, a maradiság és a becsületes emberek félrevezetése hazugságokkal. — *Szellemtörténész*. Aki a pozitívizmus és a szellemtörténet különbségét abban látja, hogy az előbbi lábjegyzeteket alkalmaz, míg az utóbbi nem, az olvassa el sürgősen Császár Elemér tanulmányait a *Phil. Közl.* 1923. és a *Budapesti Szemle* 1928. évf.-ban. — *Kenyeres*. Ha Dugonicsról okosat és a mai tudomány színvonalán állót akar olvasni, nézze meg *Kratochvíl-Baróti* Dezső disszertációját. A szegedi egyetemen készült dolgozatok legkitűnőbbjei közül való. — *Lótuszevő*. Bizony az az igazság, hogy Beöthy és Szekfű óta senki nem hatolt olyan mélyen a magyar írói lélekbe, mint Szerb Antal, aki mindenütt a magyarság attribútumait keresi. Ime pl., amit Zrinyiről ír: „A hazaszereteteknek sok formája van korok és egyéniségek szerint. A legősibb a clan-ézés, a vérben adott föld- és fajszertetet, a legemberibb szellemi hazaszeretet, mely Zrinyi föllépésével kb. egyidőben születik meg Szenczi Molnárbán, Apáczai Cserében, Misztótfalusi Kisben. De a legritkább és a legelőkelőbb Zrinyi misztikus hazaszeretete, melyben az ország szolgálata istentiszteletté szankcionálódik... a legszebb magyarok hazaszeretete lesz ez a jövőben és mélységeibe az avatatlan sohasem fog belátni: Széchenyi, a himnuszos Kölcsey, Vörösmarty hazaszeretete ez, és zoltáros magaslatai pontjain az Ady Endréé... Zrinyit úgy tekintjük, mint megalapítóját annak a világnak, mely később a magyar idealizmus lesz.“ (I:143—150.)